

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/179/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2215201751
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Barcajová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2017:2215201751.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Eva Barcajová a sudkýň: Mgr. Renáta Gavalcová a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobcu: Intrum Justitia Slovakia s.r.o., IČO: 35 831 154, sídlom Bratislava, Karadžičova 8, zastúpeného advokátom: JUDr. Ján Šoltés, so sídlom Bratislava, Karadžičova 8, proti žalovanej: L. R., nar. XX.X.XXXX, bytom G. N., U. Z. XXX/X, o zaplatenie 914,78 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 6C/81/2015-36 zo dňa 15.3.2016, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **r u š í a** vec mu **v** zrušenom rozsahu **v r a c i a** na ďalšie konanie a **n o v é** r o z h o d n u t i e .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie návrh (akt. žalobu) zamietol a odporkyni (akt. žalovanej) náhradu trov konania nepriznal.
2. Rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 100 ods. 1, § 101, § 103 Občianskeho zákonníka, § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, s poukazom na procesné ust. § 115a ods. 2, § 200ea ods. 1, § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.
3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že právny predchodca žalobcu a žalovaná uzatvorili dňa 23.9.2011 Zmluvu o pôžičke č. 7099194, na základe ktorej poskytol žalovanej pôžičku 700,- Eur s tým, že celkové náklady spotrebiteľa na tejto pôžičke predstavujú 362,- Eur, teda žalovaná sa zaviazala vrátiť žalobcovi 1.062,- Eur. Podľa Zmluvy o pôžičke mala žalovaná splácať pôžičku v pravidelných 36 mesačných splátkach po 29,50 Eur. Do podania žaloby žalovaná nerealizovala ani jednu mesačnú splátku. Vzhľadom na to, že žalovaná porušila svoju povinnosť splácať poskytnutú pôžičku resp. jednotlivé splátky riadne a včas v súlade so zmluvou a podmienkami k zmluve, pôvodný žalobca dňa 29.2.2012 vyzval žalovanú k okamžitej úhrade všetkých splátok jednorázovo. Z doloženého prehľadu splátok a úhrad vyplýva, že prvá splátka bola splatná 20.10.2011 a žalovaná neuhradila už prvú splátku. Mimoriadnu splatnosť tejto pôžičky vyhlásil právny predchodca žalobcu dňa 29.2.2012.
4. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie uzavrel, že dňa 29.2.2012 sa stal zročným celý dlh, s poukazom na § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka, premlčacia doba ohľadne celého zosplatneného dlhu začala plynúť odo dňa zročnosti prvej nesplnenej splátky, t.j. od 20.10.2011. Žaloba bola na súd podaná dňa 9.2.2015, teda po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty, ktorá uplynula dňom 20.10.2014 (zročnosť prvej nesplnenej splátky 20.10.2011). Súd prvej inštancie považuje nárok žalobcu za premlčaný, preto žalobu zamietol. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, úspešnej žalovanej však náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si náhradu neuplatnila a v konaní jej navyše preukázateľne trovy nevznikli.

5. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho advokáta v celom rozsahu, pričom navrhol zmeniť rozsudok súdu prvej inštancie a žalobe vyhovieť, alternatívne rozsudok zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Poukázal na odvolacie dôvody § 205 ods. 2 písm. d) a f) Občianskeho súdneho poriadku. Argumentoval tým, že nesúhlasí s posúdením nároku žalobcu ako premlčaným pri aplikácii § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka, ani so začiatkom behu premlčacej doby celého nároku od zročnosti prvej riadne a včas nesplnenej splátky, ktorej splatnosť nastala dňa 20.10.2011. Má za to, že premlčacia doba začala plynúť podľa § 103 veta druhá v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka odo dňa nasledujúceho po splatnosti v poradí 5. splátky splatnej dňa 20.2.2012 t. j. od 21.2.2012, pre ktorú bola vyhlásená predčasná splatnosť úveru listom zo dňa 29.2.2012 a súdne konanie začalo dňa 9.2.2015. Na podporu uvedeného poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5Co/483/2014 zo dňa 30.7.2014 a na podporu názoru, že k zosplateniu dlhu nemôže dôjsť predtým ako bude výzva na zosplatenie doručená dlžníkovi poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 21Cdo/456/2006, sp. zn. 21Cdo/426/2005. V prípade neakceptovania predčasného zosplatenia pohľadávky podľa § 565 Občianskeho zákonníka má názor, že uplatnený nárok nie je v celom rozsahu premlčaný, keďže každá jednotlivá splátka sa premlčuje samostatne podľa lehoty splatnosti.

6. Žalovaná odvolanie nepodala, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadрила.

7. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z. z., ďalej CSP), ktorý nahradil a zrušil do 30.6.2016 účinný zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej OSP). Odvolací súd prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 1. júli 2016, postupoval na základe prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP (podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa CSP. Keďže ale odvolanie bolo podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho podania bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho v čase podania odvolania, teda podľa príslušných ustanovení OSP. Dôvodom pre takýto postup je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov CSP o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní strán odvolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo, za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (čl. 2 ods. 1 a 2 CSP), ako aj potreba ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (čl. 3 ods. 1 CSP).

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 v čase podania odvolania účinného OSP, aktuálne § 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 201 OSP, akt. § 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 201 a 202 OSP, akt. § 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 205 ods. 1 OSP, akt. § 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. d/, f/ OSP, ktoré má ekvivalent v § 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), dospel k záveru, že odvolaniu je možné priznať úspech, keďže rozsudok v napadnutom výroku vecne nesprávny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho zrušenie v zmysle § 389 ods. 1 písm. c) CSP.

9. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak žalobu v celom rozsahu zamietol (suma 914,78 Eur, úrok z omeškania 9 % ročne zo sumy 914,78 Eur od 10.3.2012 do zaplatenia) a žalovanej náhradu trov konania nepriznal a to s poukazom na odvolacie argumenty uplatnené odvolateľom, ktorý namietal, že súd prvej inštancie nesprávne určil, že k premlčaniu nároku došlo dňa 20. 10. 2014.

10. Podľa § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov, je neplatný.

11. Podľa § 43 Občianskeho zákonníka, účastníci sú povinní dbať, aby sa pri úprave zmluvných vzťahov odstránilo všetko, čo by mohlo viesť k vzniku rozporov.

12. Podľa § 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka, prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy, ktorý je určený jednej alebo viacerým určitým osobám, je návrhom na uzavretie zmluvy (ďalej len "návrh"), ak je dostatočne určitý a vyplýva z neho vôľa navrhovateľa, aby bol viazaný v prípade jeho prijatia.

13. Podľa § 43c ods. 1 Občianskeho zákonníka, včasné vyhlásenie urobené osobou, ktorej bol návrh určený, alebo iné jej včasné konanie, z ktorého možno vyvodiť jej súhlas, je prijatím návrhu.

14. Podľa § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluva je uzavretá okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť. Mlčanie alebo nečinnosť samy o sebe neznamenajú prijatie návrhu.

15. Podľa § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka, prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Prijatím návrhu je však odpoveď, ktorá vymedzuje obsah navrhovanej zmluvy inými slovami, ak z odpovede nevyplýva zmena obsahu navrhovanej zmluvy.

16. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení ku dňu podpísania zmluvy spotrebiteľským úverom (ďalej zákon o spotrebiteľských úveroch), na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

17. Podľa § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

18. Podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1, b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

19. Podľa § 657 Občianskeho zákonníka, zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Podstatnými náležitosťami tejto zmluvy je dohoda o a) prenechaní veci (o reálnom odovzdaní), b) druhovom určení veci, c) povinnosti vrátiť vec rovnakého druhu, d) určení času vrátenia.

20. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

21. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

22. Z obsahu spisu vyplýva, žalovaná ako dlžník podpísala zmluvu o poskytnutí bezúčelovej pôžičky dňa 20.9.2011 (teda jej návrh), pričom požiadala o výšku pôžičky v sume 1.400,- Eur a o dobu splácania pôžičky 36 mesiacov. Právny predchodca žalobcu schválil výšku pôžičky (časť VII. Zmluvy) v sume 700,- Eur so splátkou vo výške 29,50 Eur, s celkovou výškou pôžičky v sume 1.062,- Eur a s celkovými nákladmi spotrebiteľa v sume 362,- Eur, počtom splátok 36 mesiacov, konečnou splatnosťou 9/2014, ročnou úrokovou sadzbou 33,75 %, RPMN 33,75 %, priemernou RPMN 45,11 %. Zmluvu o poskytnutí bezúčelovej pôžičky právny predchodca žalobcu podpísal dňa 28.9.2011. Z prehľadu splátok a úhrad predložených žalobcom vyplýva, že v stĺpci „úhrada“ je uvedená suma 0,- Eur a v stĺpci „zostatok“ je uvedená suma 916,58 Eur. Predžalobnou upomienkou zo dňa 29.2.2012 bola žalovaná vyzvaná k okamžitej úhrade všetkých dlžných splátok jednorázovo v súlade so Všeobecnými obchodnými podmienkami vo výške 1.073,80 Eur najneskôr v lehote 3 dní od doručenia upomienky (na čl. 6), ktorú si žalovaná neprevzala v odbernej lehote a táto sa vrátila žalobcovi.

23. Predmetnú zmluvu o poskytnutí bezúčelovej pôžičky odvolací súd považuje za zmluvu spotrebiteľskú (tak ako zjavne aj súd prvej inštancie, hoci to výslovne neuviedol ani len odkazom na ust.

52 a nasl. Občianskeho zákonníka upravujúce spotrebiteľské zmluvy a ani § 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch), keďže žalobca ako právnická osoba poskytol v rámci svojho podnikania finančné prostriedky žalovanej v zmysle zmluvy o poskytnutie pôžičky zo dňa 28.9.2011, ako fyzickej osobe, ktorá nekonala v rámci predmetu svojho povolania alebo podnikania. Predmetom zmluvného vzťahu bolo poskytnutie finančných prostriedkov formou spotrebiteľského úveru v zmysle § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení ku dňu uzavretia zmluvy (spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je i dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi). Spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ zmluva obsahuje takéto neprijateľné podmienky, tak tieto sú neplatné. Okrem tohto v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Z uvedeného potom vyplýva, že právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy ňou založený je nevyhnutné posudzovať podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, a to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka). S poukazom na vyššie uvedené, vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat lex generalis*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zákon o spotrebiteľských úveroch, ako § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah posudzovať podľa citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení citovaného zákona o spotrebiteľských úveroch.

24. Súd prvej inštancie vôbec neaplikoval zákonné ustanovenia na ochranu spotrebiteľa (§ 52, § 53, § 54 Občianskeho zákonníka) a ani nevyložil právne aplikačné úvahy, ktoré ho viedli k podrazeniu skutkovej podstaty pod príslušnú právnu normu, keď iba citoval § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa (orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premĺčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával), podľa ktorého aj postupoval a vo veci rozhodol s poukazom na § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka.

25. Navyše pokiaľ súd považoval zmluvu uzavretú stranami za spotrebiteľskú zmluvu, bolo jeho povinnosťou vysporiadať sa i s tým, či táto spĺňa požiadavku písomnosti podľa § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, ako aj či obsahuje zákonom predpísané náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže medzi normy práva Slovenskej republiky slúžiacimi na ochranu spotrebiteľa patrí i zákon o spotrebiteľských úveroch. Pritom v prípade zistenia, že zmluva nespĺňa požiadavku písomnej formy (§ 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch) postupovať podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka a v prípade zistenia chýbajúcich predpísaných náležitostí zmluvy podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch bolo jeho povinnosťou postupovať v zmysle § 11 ods. 1 označeného zákona. Avšak prvoinštančný súd sa žiadnym z uvedených postupov vôbec nezaoberal.

26. V celom texte zmluvy, nielen v jej označení, sa opakovane a výlučne používa iba pojem pôžička (v rôznych gramatických tvaroch). So zistením súdu prvej inštancie, že právny predchodca so žalovanou uzavreli písomnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere (podľa odvolacieho súdu v zmysle § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch) sa odvolací súd nestotožnil, keď písomná forma bola dodržaná len v žiadosti o poskytnutie pôžičky a to len v časti počtu splátok a nebola dodržaná v časti žalovanou navrhutej výšky pôžičky 1.400,- Eur, keď schválenie pôžičky obsahuje už inú výšku 700,- Eur, ako aj všetky náležitosti týkajúce sa splátok (okrem ich počtu 36), úrokov, RPMN, ktoré neboli v čase podpisu zmluvy zo strany žalovanej vyplnené (bod VII zmluvy bol vyplnený až veriteľom dňa 28.9.2011), čo spochybňuje záver o platnosti zmluvy. V danej veci žalovaná podpísala časť formulárovej zmluvy o poskytnutí pôžičky dňa 20.9.2011, pričom požiadala o schválenie pôžičky v sume 1.400 Eur, s počtom splátok 36 mesiacov. Právny predchodca žalobcu návrh žalovanej akceptoval iba v časti počtu splátok a dňa 28.9.2011 podpísal zmluvu o poskytnutí pôžičky, pričom v časti VII schválil pôžičku 700,- Eur, 36 splátok a zároveň uviedol aj ďalšie náležitosti (ktoré návrh žalovanej neobsahoval) a to splátku vo výške 29,50 Eur, konečnú splatnosť 9/2014 a celkovú výšku pôžičky v sume 1.062,- Eur, s celkovými nákladmi spotrebiteľa v sume 362,- Eur, s ročnou úrokovou sadzbou 33,75 %, s RPMN 33,75 %, s priemernou RPMN 45,11 %. Uvedené skutočnosti okresný súd vôbec pri rozhodovaní nezohľadnil, resp. sa nimi vôbec ani nezaoberal. Preto je potrebné, aby v konaní uvedené posúdil a to predovšetkým, či

došlo medzi účastníkmi zmluvy k zhode v prejavoch vôle o podstatných náležitostiach zmluvy, a síce konkrétne o výške poskytnutého spotrebiteľského úveru (formou pôžičky), či teda došlo k platnému uzavretiu zmluvy, keď žalovaná vo svojej žiadosti dňa 20.9.2011 navrhla uzavretie zmluvy o pôžičke v sume 1.400,- Eur, čo však nebolo zo strany právneho predchodcu žalobcu dňa 28.9.2011 akceptované, keď tento dňa 28.9.2011 neschválil sumu požadovanú žalovanou (bezúčelová pôžička) v požadovanej sume, ale schválil inú sumu 700,- Eur (nenavrhnutú žalovanou). Pritom ani zo spisového materiálu nevyplýva vyplatenie sumy 1.400,- Eur žalovanej. V prípade zistenia, že písomné vyhotovenie zmluvy o poskytnutí bezúčelovej pôžičky nespĺňa všetky náležitosti zmluvy o pôžičke v zmysle § 657 a nasl. Občianskeho zákonníka, bude následne potrebné posúdiť právny nárok žalobcu aj podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka.

27. So záverom súdu prvej inštancie, že žalovaná suma je premlčaná (podľa § 103 druhá veta Občianskeho zákonníka) sa odvolací súd nestotožnil a takýto záver považuje prinajmenšom za predčasný s ohľadom na záver uvedený v odseku 25. Napriek tomu odvolací súd považuje za nutné uviesť, že súd prvej inštancie síce správne na danú vec aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka o premlčaní, avšak nesprávne vychádzal z toho, že premlčacia doba začala plynúť dňom 20.10.2011 (uplynula dňa 20.10.2014 t.j. pred podaním žaloby dňa 9.2.2015), kedy bola splatná splátka (prvá), ktorú žalovaná neuhradila, keď zo spisu nevyplýva, že by k 20.10.2011 bola zo strany žalobcu vyhlásená mimoriadna splatnosť, resp. že by bola predmetná zmluva ku dňu 20.10.2011 predčasne ukončená, pričom z obsahu predmetnej zmluvy vyplýva, že právny predchodca žalobcu navrhol konečnú splatnosť 9/2014. Súd prvej inštancie zistil, že žalobca listom zo dňa 29.2.2012 (čl. 6) síce vyzval žalovanú k okamžitej úhrade všetkých splátok jednorázovo v súlade so Všeobecnými obchodnými podmienkami zmluvy (najneskôr do 3 dní od doručenia výzvy), ktorej doručenie žalovanej dňa 6.3.2012 (náhradným spôsobom) táto nespochybnila, avšak ohľadom splnenia predpokladov vyhlásenia mimoriadnej splatnosti žalobcom, tak ak to uzavrel súd prvej inštancie ku dňu 29.2.2012 nevedol žiadne dokazovanie. Teda ani neskúmal, či žalobca mohol a splnil predpoklady na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení ku dňu uzavretia zmluvy (ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva) v spojení s § 565 OZ (ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené). Nezaoberal sa a vôbec nevedol dokazovanie ohľadom existencie možnej dohody účastníkov zmluvy o zaplatení celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky a to s poukazom na cit. § 565 Občianskeho zákonníka a ani neskúmal, či žalobca postupoval v zmysle cit. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, teda či upozornil žalovanú v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka.

28. Tu potom nemôže byť žiadnej pochybnosti o tom, že nahrádzanie faktickej pasivity súdu prvej inštancie v uvedenom smere činnosťou odvolacieho súdu neprichádza do úvahy, nakoľko úlohou odvolacieho súdu je len prieskum správnosti rozhodnutí súdu prvej inštancie s prípadným menej náročným doplnením alebo zopakovaním dokazovania a nie vykonávanie celého ťažiskového dokazovania až na odvolacom súde, čo vylučovalo prípadné rozhodnutie odvolacieho súdu s konečnou platnosťou. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje i na znenie § 295 CSP (súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhoval, ak je to nevyhnuté pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz), keď takýto postup je odôvodnený zvýšenou mierou ingerencie súdu ako orgánu ochrany práva do spotrebiteľských právnych vzťahov.

29. Ako vyplynulo z napadnutého rozsudku, súd sa otázkou neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere z vyššie uvedeného hľadiska (platnosti písomnej dohody o výške poskytnutej finančnej sumy) nezaoberal, keď platnosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere vôbec neskúmal. Preto úlohou prvoinštančného súdu po vrátení veci bude na základe výsledkov doposiaľ vykonaného dokazovania, ako aj dokazovania doplneného po vrátení veci opätovne posúdiť dôvodnosť žalobou uplatneného nároku na za platenie žalovanej sumy, čo do základu i výšky. Súd teda musí vyriešiť aj otázku, či žalobcovi vznikol v prípade platnosti zmluvy nárok na zaplatenie a v akej sume, a v prípade záveru o neplatnosti zmluvy nárok na vydanie bezdôvodné obohatenia a v akej výške. Pritom nemožno opomenúť ani aplikáciu aj § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

30. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu (odkaz na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5Co/483/2014 zo dňa 30.7.2014, rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 21Cdo/456/2006, sp. zn. 21Cdo/426/2005) odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať, keďže má za to, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, žalobou uplatnený nárok na zaplatenie žalovanej sumy neposudzoval podľa ust. § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka <. (vydanie bezdôvodného obohatenia) v spojení s ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, <.ale ako nárok titulom platne uzavretej zmluvy o poskytnutí bezúčelovej pôžičky.

31. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

32. Vzhľadom na uvádzané odvolací súd mal splnené zákonné podmienky na to, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, včítane závislého výroku o náhrade trov konania, s použitím § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil, tu už potom bez potreby zaoberania sa ostatnou odvolacou argumentáciou a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

33. Povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude opätovne posúdiť uplatnený nárok žalobcu v zrušenej časti a to najmä so sústredením sa na sporné otázky, tieto posúdiť z hľadiska všetkých na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení a následne vo veci opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP odôvodniť. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie i o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP), nakoľko nesprávne rozhodnutie s nutnosťou jeho zrušenia zakladá povinnosť súdu prvej inštancie rozhodnúť aj o trovách odvolacieho konania.

34. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).